

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: nezl. J.N., nar. „X“, bytem „X“, zastoupené L.N.,** zákonným zástupcem, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.9.2014, č.j. MPSV-UM/7180/14/4S-PDK,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 7.5.2014, č.j. 169932/14/PA, kterým byl žalobkyni přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem TP ode dne 1.2.2014 do 31.7.2017, přičemž tento průkaz byl přiznán podle zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek k osobám se zdravotním postižením, ve znění platném od 1.1.2014 (dále jen „zákon o poskytování dávek OZP“). Žalobu odůvodnila následujícím způsobem:

V dubnu r. 2013 podala žalobkyně žádost o příspěvek na mobilitu a rozhodnutím Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 18.7.2013 nebyl tento příspěvek přiznán, avšak na základě odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí tento příspěvek na mobilitu byl žalobkyni rozhodnutím žalovaného ze dne 16.10.2013 přiznán a na základě tohoto rozhodnutí měl být žalobkyni vydán i průkaz ZTP/P. Vystavením tohoto průkazu žalobkyně urgovala ještě před koncem r. 2013, „řízení se neúměrně dlouho táhlo“, nakonec využila rady, že má podat novou žádost o průkaz mimořádných výhod, což „učinila v dobré víře“, avšak později se dozvěděla, že „tento krok byl špatný“ a na základě „špatné rady ze strany tohoto úřadu práce“ započalo celé řízení znovu a navíc došlo ke změně zákonů k 1.1.2014, což způsobilo, že „celé řízení nabralo opačný směr“ a žalobkyni byl přiznán pouze průkaz s označením „TP“, přičemž nebylo přihlédnuto k vyjádření Posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 16.10.2013, které mělo být „směrodatné“, ale pro posouzení zdravotního stavu bylo v r. 2014 již „neplatné“. Dále pro informaci uvedla, že řeší problém dvou zcela protichůdných rozhodnutí, když příspěvek na mobilitu byl přiznán, ale pro r. 2014 již Finanční úřad v Pardubicích požaduje doložení průkazu ZTP/P. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému, aby vydal průkaz ZTP/P žalobkyni.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný popsal celou historii případu a uvedl, že v dané věci bylo postupováno podle platné právní úpravy, když od 1.1.2014 se změnila podmínky nároku na přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením (dále jen jako „průkaz OZP“). Od 1.1.2014 již nebylo přiznání průkazu OZP vázáno na přiznání příspěvku na péči nebo příspěvku na mobilitu, ale byla stanovena samostatná posudková kritéria, podání nové žádosti nelze považovat za „radu špatnou, nýbrž za jedinou možnost, jak postupovat, protože v r. 2014 již nebylo možné postupovat dle pravidel účinných v r. 2013“. V důsledku změny právní úpravy nelze průkaz ZTP/P vydat, a i kdyby byl již vydán, a to podle platné právní úpravy v r. 2013, tak by již nebyl vzhledem ke změně platné právní úpravy v platnosti (průkaz by mohl být vydán nejdéle na 12 kalendářních měsíců). Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných

právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře,

že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.r.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporné, že **žalovaným rozhodnutím bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně o vydání průkazu OZP, přičemž tuto žádost podala žalobkyně dne 4.2.2014 Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích**, údajně na základě „špatné rady“ ze strany tohoto správního orgánu I. stupně. Žalobkyně nepopírá skutkový stav věci, tedy zejména skutková zjištění, na základě kterých bylo rozhodnuto o uvedené žádosti žalobkyně ze dne 4.2.2014, a to podle právní úpravy platné od 1.1.2014, když v řízení o této žádosti byl posuzován zdravotní stav žalobkyně podle této platné právní úpravy. Žalovaným rozhodnutím bylo rozhodováno podle této platné právní úpravy na základě takto zjištěného skutkového stavu (kdy podkladem byl i posudek komise MPSV ČR), přičemž závěry žalovaného rozhodnutí vyvozených z jeho podkladů (zejména z uvedeného posudku PK MPSV) žalobkyně nezpochybnila. Její stěžejní a jedinou v podstatě námitkou bylo **zpochybnění zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně a žalovaného**. Žalobkyně totiž **tvrdila, že jí byl již v r. 2013 přiznán příspěvek na mobilitu a na základě tohoto rozhodnutí měl jí být vydán průkaz ZTP/P**. O jeho vydání však žalobkyně **nepožádala**, když se řídila údajně „špatnou radou“ ze strany správního orgánu I. stupně, když vzhledem ke změně právních předpisů týkajících se nároku na tento průkaz je nutné podat v r. 2014 novou žádost. Podle názoru žalobkyně mělo být „směrodatné“ pro posouzení jejího zdravotního stavu vyjádření posudkové komise MPSV ze dne 16.10.2013, které však jak sama uvádí „pro posouzení zdravotního stavu bylo v r. 2014 již neplatné“. K tomu soud uvádí následující závěry:

Žalobkyni lze přisvědčit v tom, ostatně ani žalovaná to nepopírá, že **žalobkyni byl v r. 2013 přiznán příspěvek na mobilitu** a z tohoto důvodu podle platné právní úpravy v r. 2013 (do 31.12.2013) průkaz ZTP/P náleží osobám, které jsou podle zákona o sociálních službách považovány pro účely příspěvku na péči za osoby závislé na pomoci jiné osoby a osobám, u kterých bylo pro účely příspěvku na mobilitu zjištěno, že nejsou schopny zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace (§ 34 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. o poskytování dávek OZP platném do 31.12.2013). Je tedy pravdou, že v r. 2013 byl „směrodatný“ pro posouzení nároku žalobkyně na příspěvek na mobilitu a potažmo i na vydání průkazu ZTP/P posudek vydaný Posudkovou komisí MPSV v Hradci Králové v r. 2013 pro účely posouzení zdravotního stavu žalobkyně v souvislosti s řízením týkajícím se uvedeného příspěvku na mobilitu. **Avšak, což ani sama žalobkyně nepopírá, od 1.1.2014 došlo k podstatné změně platné právní úpravy týkající se vydávání průkazu OZP**, kdy pro posuzování žádosti o vydání průkazu OZP již nebylo možné postupovat podle předchozí platné právní úpravy, čili nebylo možné aplikovat ani ust. § 34 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., ve znění účinném do 31.12.2013. Takže i kdyby se žalobkyně řídila radou správního orgánu, podat v r. 2014 žádost o vydání průkazu OZP, nejednalo se o „špatnou radu“, ale o radu, která plně korespondovala platné právní úpravě. Správní orgány v r. 2014 byly povinny řídit se platnou právní úpravou, nikoliv představou žalobkyně o „směrodatnosti“, event. o závaznosti uvedeného vyjádření posudkové komise MPSV z r.

2013, protože to již v r. 2014 v souvislosti s novou právní úpravou rozhodování o vydání průkazu OZP **nebylo použitelné**. Ostatně ani sama žalobkyně neuvedla konkrétní ustanovení právního předpisu, podle něhož by tato její představa byla podložena konkrétním zněním zákona. A protože správní orgány jsou povinny řídit se zásadou legality, tj. postupovat pouze dle platné právní úpravy, nikoliv dle představ účastníka správního řízení, nemohly být její námitky týkající se zákonnosti postupu žalovaného úspěšné. **Pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného je pro soud „směrodatné“, že žalobkyně podala žádost o vydání průkazu OZP v r. 2014, za účinnosti nové právní úpravy, přičemž žalovaný rozhodoval o této žádosti v souladu s touto novou právní úpravou, kdy průkaz ZTP/P nebylo možné z důvodu nové právní úpravy vydat.** Od 1.1.2014 se již **změnily podmínky nároku na přiznání průkazu OZP** a ten již **není vázán na přiznání příspěvku na péči nebo příspěvku na mobilitu**. Podmínky pro tento nárok byly právní úpravou změněny (zák. č. 313/2013 Sb.), přičemž byla **změněna i posudková kritéria**, kdy nově je posuzován i zdravotní stav dle vyhlášky č. 388/2011Sb. Zákonnost posouzení zdravotního stavu podle nové platné právní úpravy žalobkyně v žalobě nenapadla, proto soudu nezbylo, než konstatovat, že řízení o zmíněné žádosti ze dne 4.2.2014 **bylo realizováno dle platných právních předpisů a netrpí ani vadou řízení**, pro kterou by soud musel žalované rozhodnutí zrušit ex officio (nepřezkoumatelnost či nesrozumitelnost žalovaného rozhodnutí). Zbývá dodat, že podle nové právní úpravy platné **od 1.1.2014 nárok na průkaz OZP označený symbolem ZTP** má jen osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, přičemž těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti a těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže. **Nárok na průkaz OZP označeným symbolem ZTP/P** má osoba se zvláště těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace s potřebou průvodce, včetně osob s poruchou autistického spektra, kdy zvláště těžkým funkčním postižením pohyblivosti a úplným postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna chůze v domácím prostředí se značnými obtížemi, popř. není schopna chůze, v exteriéru není schopna samostatné chůze a pohyb je možný z pravidla jen na invalidním vozíku. **Zvláště těžkým funkčním postižením orientace a úplným postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu není schopna samostatné orientace v exteriéru** (§ 34 odst. 3 a 4 zák. 313/2013 Sb., kterým se mění zák. č. 329/2011 Sb.). Skutečnost, že podle posudku PK MPSV ČR, který by v řízení o zmíněné žádosti vydán, zmíněným požadavkům zdravotní stav žalobkyně neodpovídá, žalobkyně v žalobě ani nezpochybnila, proto nárok na vydání tohoto průkazu jí nevznikl. K tomu je nutné opakovaně zdůraznit, že **žalobkyně podala žádost za účinnosti nové právní úpravy, když již jinou možnost neměla a v tomto novém řízení nebylo možné již použít předchozí posudek PK MPSV v Hradci Králové, vypracovaný za účinnosti předchozí platné právní úpravy účinné do 31.12.2013** (argumentace soudu viz výše).

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2, když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo nepřísluší ze zákona.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 4. března 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Pichová